

Bemærkninger, jeg med Hensyn til Redaktionen og Realiteten af et Par enkelte Punkter kan have at gjøre, at jeg ikke skjønner anderledes, end at denne Sag, især under de Auspicer, hvorunder den er fremtraadt, maa ventes at ville gaa frem uden særlig Vanskelighed, og at, uagtet jeg ikke anser det for paatrængende nødvendigt, jeg dog maa anse det for heldigt, om Sagen, da den nu engang er fremkommen, maatte blive gennemført i denne Samling.

Casse: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde paa en vis Maade, men ogsaa kun paa en vis Maade, Ret, naar han ved Indbringelsen af Lovforslaget bemærkede, at det var et ganske nyt Forslag. Som det allerede fremgaar af, hvad den høitærede Kultusminister nu yttrede, er det jo klart, at det kun er paa en vis Maade, at det ærede Medlem havde Ret heri, navnlig naar man vil forstå hans Uttiinger saaledes, at Lovforslaget ikke tidligere har forelagt Rigsdagen. Det er, som af den ærede Minister bemærket, i Grunden for Størstedelen det Samme, som Kirkekommissionen havde indstillet til Ministeriet, saa fuldstændigt det Samme med Hensyn til de fleste Punkter, at det særligt med Hensyn til Ordlyden er affattet ganske saaledes, som Kirkekommissionens Forslag var affattet. Jeg har tilladt mig at gjøre denne Bemærkning, fordi jeg har troet, at det der maaske kunde indeholdes en forstærket Dyrking til nøie at gjøre sig bekendt med Kirkekommissionens Forslag og med de Forhandlinger, der vare gaaede forud for dem. Forhandlinger, der efter min Overbevisning ville lede til den Erkendelse, at Kirkekommissionen dels maa siges at have kastet et godt Lys over alle de Forhold, der her maa komme i Betragtning, dels ogsaa har givet et stærkt Vidnesbyrd om, at den ved sin Behandling med Sver og Nidskerhed har arbejdet hen til at faae de Indskrænkninger hævede, som maatte antages at lægge Hindringer tvæen for det kirkelige og religiøse Livs sydlige Udvikling. Det er overflødigt at sige, at det efter den Stilling, jeg nu indtager i Henseende til Lovforslaget, og hvorom jeg kommer til at yttre mig, har glædet mig i høi Grad at høre den

høitagtede Kultusministers Udtalelser med Hensyn til det Forhold, hvori han staaer til Lovudkastet. For mig er det klart, at de tre Hovedpunkter — jeg siger herved til dem, der omhandles i §§ 1, 6 og 9 — anbefale sig ved Hensynet dels til hele Folketirkens Stilling, dels til Præsternes Pligt til at forkynde Ordet og virke for, at det kommer til at udøve en saa fyldestgjørende Indflydelse som muligt, dels endelig til Menighedernes Ret til, deres Krav paa, at Intet forsømmes, hvorved Afgangen for dem bliver mindre, end den burde være, til Belærelse og til aandelig Dyrkelse. Idet jeg gaar ud herfra, skal jeg med Hensyn til det første Hovedpunkt — som saadant betragter jeg det, der omhandles i Lovforslagets § 1, — bringe i Erindring, at det fastsætter, at Præsterne ere berettigede til i Kirken at holde Gudstjeneste i sædvanlig Form udenfor de sædvanlige Hellig-, Fests- og Søndage og at holde gudelige Forsamlinger i Almindelighed. Den høitagtede Kultusminister har jo allerede udtalt, at den Dpfattelse, der ligger til Grund for Paragrafen, stemmer med hans, men jeg skal tilføie, at for mig er Bigtigheden af denne Forskrift saa stor, at jeg tør sige, at det er bellageligt, at man skal være kommen til at give en Lovforskrift om, at Præsterne ere berettigede til at holde Gudstjeneste i Kirken paa andre Dage end paa Fests- og Helligdage. Det er Noget, der saa fuldkomment ligger i Naturen af det Embede, Præsten er kaldet til at varetage, at han ikke kan være indskrænket saaledes, at han ikke maatte forkynde Ordet ogsaa paa Søndagene, og efter min Overbevisning vil der ikke i vor bestaaende Lovgivning være det Allermindste imod, at Præsterne uden videre, uden at søge den Tilladelse, som paa mange Steder har maattet søges, uden at gjøre den Indberetning ialtfald, som paa mange Steder er bleven fordret, maa kunne holde en saadan Gudstjeneste. Man vilde ogsaa felle i høi Grad, og jeg tror, at det er rigtigt, at ogsaa dette bliver udtalt, dersom man troede, at ikke denne Mening har fundet stor Indgang hos Landets Præster, men det er paa den anden Side ogsaa ganske rimeligt, at Mange have søgt Tilladelse og gjort Indberetning derom,